

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 17. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 25 April 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Skådespelerskan Amy Sedgwick.

Miss Amy Sedgwick.

(Efter "Illustrated London News").

Ifall vi endast skulle döma efter det ringa antalet, eller snart sagdt fullkomliga bristen på utmärkta konstnärer på vår scen, måste vi nödvändigt erkänna, att i hvad an-

nat hänseende vi (Engelsmän) än må ha visat oss såsom ett framåtskridande folk, hafva vi dock under de sednare åren gått betydligt tillbaka i frambringandet af drama tiska talanger.

Med undantag af den skådespelerska,

hvars porträtt här meddelas, har man nemligen, under de sista tio åren, hvarken i London eller provinserna, sett en enda aktriss, som varit utmärkt, eller som ens visat något anlag att framdeles kunna, på ett troget och själfullt sätt återgifva en större karakter, ännu mindre att skapa en ny sådan.

Men om vi också med ledsnad måste erkänna vår närvarande fattigdom på verkligt lyckade skådespelerskor, hvilken hotar att blifva ännu större, så kunna vi derföre icke medgifva att orsaken hertill ligger i bristen på skådespelaretalang hos vårt folk.

I fornda dagar voro vi snarare öfversvämmade af skådespelerskor för både tragedien och komedien, än tvärtom, ehuru en qvinna med ett uppåtsträfvande snille då jemförelsevis var beröfvad många hjälpmedel, dem hon nu lätt kan erhålla för fortgåendet på den bana, hon önskar välja.

Den förträffliga uppfostran, de vidsträckta och mångsidiga kunskaper, som nu så allmänt kunna erhållas, komma då endast ett högst ringa fåtal till del.

Äfven för qvinnor, som voro så kvalificerade, att de kunde öfva förtätareskap, förefunnos då ganska stora hinder, och lönen för deras möda blef högst ringa.

Resor i främmande länder voro i allmänhet dyra, farliga och obehämliga.

By- och söndagsskolor samt en mängd välgörenhetsanstalter, hvilka nu gifva sina talrika beskyddarinnor fullt upp att göra, voro då antingen helt och hållet okända, eller ock i deras första barndom.

För dem, som kände behof af att utbildas sina själsanlag, för dem som kände sig kallade att gå framåt och verka något, hvilkas lynne ej gjorde dem benägna att låta fjertta sig vid det enformiga hvardagslivet, erbjöd teatern vanligtvis den enda utvägen, åtminstone den, som var ginast samt mest lofvande och lockande, för vinnandet af rikedom och ära.

Teaterföreståndarne satte sig då ej heller öfver att undervisa en lofvande nybörjare, som sökte tillvinna sig allmänhetens ynnest; att med framgång dana en ny skådespelerska

ansågs lika förtjenstfullt, som att frambringa ett nytt skådespel.

Vi frukta nästan, att teaterföreståndarnes försämring till en del härrör ifrån pressen. Vigten af att ega icke blott lysande, utan äfven fullkomligt sjelfständiga teaterkritiker tyckes ej vara tillräckligt insedd af tidningarnes utgifvare eller förläggare.

Den menskliga svagheten blir satt på ett alltför svårt prof, om den dramatiska recensenten och författaren äro förenade i en person. Denna brist på sjelfständighet inom pressen har icke allenast, i de flesta fall, förorsakat ett alltför allmänt och alltför slösande beröm, utan äfven ibland hindrat ett billigt erkännande af en sann förtjenst.

Låt en skådespelare, en aktris eller ett skådespel blifva mycket omtalade och utpuffade, och han, hon eller det skola med all säkerhet blifva i samma mån berömda.

Stundom äro dock teaterföreståndarne missunsamma mot aktriserna; ty ibland kan alltför mycket beröm åt debutanten gifva henne kännedom om sitt penningvärde. För dylika fall är således allt puffande och utbasunande lagdt åsido, och äfven i detta fall sväfvat en verklig talang i fara att blifva förbisedd.

Den långvariga bristen på nya värdefulla skådespelerskor har blifvit så mycket mera i ögonen fallande genom det enstaka exemplet af Miss Sedgwick, som står alldeles ensam för sig utan någon medtäflerska.

Vi vilja dock hoppas att hennes lysande framgång skall föranleda andra lika talangfulla personer att söka ådagalägga en lika stor förtjenst, och att de till trängsel fyllda hus, dem hon förskaffar Haymarket-teatern, skall visa föreståndarne för andra teatrar nödvändigheten af att förskaffa sig någon lika god dragningskraft.

Miss Amy Sedgwick är född i Bristol år 1835 och är medlem af en sedan lång tid tillbaka välbekant och i denna stad högt ansedd familj.

Hon beträdde sin teatraliska bana, år 1853, på en amatör-teater i London, der hon med stor omsorg, i några månaders tid studerade en hel mängd olika roller — tragiska, komiska och melodramatiska.

Under sommaren samma år gjorde hon sin verkliga debut på Richmond-teatern. Hon blef här snart mycket populär, och vid hennes recett vid engagementets slut hade hon ett af de fullaste hus, man någonsin sett på denna teater.

Följande höst fick hon engagemang i Bristol; och derifrån kom hon till Cardiff, der hon spelade en månad och väckte ett oerhördt bifall, förnämligast i "Juliets" roll.

Derefter uppträdde hon på Bradfords, Hunderfields m. fl. teatrar; och under denna konstresa vann hon mycken framgång och blef högligen lofordad i lokalbladen.

Direktören för kongl. teatern i Manchester, Knowles, engagerade henne nu för

trenne år. Steg för steg kom hon här allt längre i allmänhetens ynnest, till dess hon slutligen blef mera populär i Manchester, än någon skådespelerska före henne varit.

Bland dem, som i hög grad förtjustes af hennes spelsätt, var äfven prinsen af Audh, då denne nyss anländt till England. Under ett besök i Manchester såg han henne spela "Juliet", och förärade henne då en dyrbar diamantring, såsom ett tecken af sin beundran.

Vid hennes sista recett subscriberade hennes vänner och läto genom professor Greenbank tillstålla henne en börs med 100 guinéer (omkr. 1,800 rdr) samt ett präktigt album.

Sista aftonen hon uppträdde i Manchester liknade, att döma af både hennes egen och publikens rörelse, mera ett afsked af en ung kvinna, som lemna sina förtroligaste och käraste vänner, än af en aktris, som lemna en teater, der hon egentligen först förvärfvat sitt rykte.

Utan att vara utpuffad, utbasunerad eller på minsta sätt ens i en annons omnämnd, gjorde miss Amy Sedgwick sin debut i London i sistlidne Oktober. "Pauline's" roll var den, man valt för hennes första uppträdande.

Hon vann med ens stort bifall af publiken, som var intagen af hennes friska, kraftfulla och entusiastiska spelsätt.

Hela pressen, nästan utan undantag, berömde således hennes talang, och nästan alla tidningar yttrade om hennes

DEN GAMLE BARONEN.

EN BERÄTTELSE

af A. SCHRADER.

(Forts. fr. N:o 46.)

i har härifrån endast sett hans långa rygg, min tant; men hade ni sett det hån, hans ansigte uttryckte, så skulle ni nu tacka mig.

— Aldrig! aldrig! — sade damen med nästan manlig energi. — Jag har så enträget bedt er, och likväl ställer ni till uppträden, som måste kompromettera mig.

— Ni är min andra mor; — svarade Ferdinand med darcande läppar, — den som förolämpar er, förolämpar också mig. Från detta ögonblick lofvar jag er, att ej alls bry mig om baronen.

— Baronen är adelsman, min vän, och tror ni väl att han med lugn skall fördraga en sådan förolämpning?

— Det är nu hans tur att handla, ifall han icke vill betrakta dethär slaget som en tillrättavisning för hans oforskämddhet.

— Vi skola i morgon dag resa härifrån!

— Tant!

— Och om ni verkligen älskar mig som er andra mor, om ni icke vill att jag skall dra mig ifrån er, så följer ni mig till mitt hem och tillbringar der era ferier.

Då jag såg att Ferdinand stod obeslutsam, tilltalade äfven jag honom.

— Jag kan icke resa härifrån, — svarade han — åtminstone icke nu.

— Jag har således förgäfvat bedt er? — frågade damen med en harmsen blick.

— Jag lofvar er att komma efter, så snart jag kan!

— Hvad är det väl, som hindrar, Ferdinand? Jag önskar och fordrar, att ni icke allenast afhåller er ifrån att uppsöka baronen, utan tillochmed undviker honom.

— Men er heder, tant! Min mors heder?

— Äck, jag försäkrar er, att den alls icke blifvit förnärmat! En man, som kan glömma sig till den grad, att han förolämpar ett fruntimmer, förtjenar icke att man bevärdigar honom med en upptuktelse.

— Baronen är en vanlig spelare, en äfventyrare, — tillade jag, och du har redan tuktat honom så, som han förtjenar. Låt det derföre bero vid hvad som redan skett.

Assessorn kunde ej förmås att afresa. Man kunde af honom ej utverka annat än ett löfte, att han skulle undvika baronen. Jag lemnade tanten och hennes frände, då de återvände till sitt logis.

Jag började nu betrakta saken ur flera olika synpunkter, och då jag ansåg den för den rätta, att Ferdinand

första uppträdande, att det var den utmärktaste debut, som egt rum i London sedan flera år tillbaka.

Hon har derefter med vexande bifall uppträdt i flera olika roller; men hennes största triumf var då hon, vid sin recett, uppträdde i "Adrienne Lecouvreur" och "The Dowager." Man torde svårligen kunna finna två mer olika roller; men det är lika svårt att säga, i hvilkendera hon bäst lyckades.

Huset var aldeles utsåldt, och hundratal personer kunde ej få någon plats. Miss Sedgwick rentaf elektriserade publiken denna afton och hade, som man säger, huset för sina fötter. Hon blef så ofta som möjligt framropad och dervid hvarje gång öfverhöljad med buketter.

Miss Sedgwick har efter denna triumf äfven lyckats tillvinna sig drottningens synnerliga ynnest.

Hennes Majestät hade nemligen en afton kommit till Haymarket, endast för att se sista akten af "Much ado about nothing" (Mycket buller för ingenting), och i följd häraf befallde hon att det trenne aftnar derefter skulle spelas för henne, så att hon kunde fullständigt få se miss Sedgwicks spelsätt.

Samma hyllningsgård har Hennes Majestät åter upprepat vid hvarje ny roll, hvori miss Sedgwick uppträdt, och har alltid uttryckt sin största tillfredsställelse med hennes prestationer.

Miss Sedgwick uppträder i en mängd högst olika roller, såsom t. ex. i "Lady

Macbeth", "Juliet", "Ophelia" samt flera melodramiska partier.

Allmänna opinionen tyckes hafva delade åsikter om huruvida miss Sedgwick är större i tragedien eller komedien.

"För vår egen del" — säger "Illustrated London News" — "föredraga vi henne i den förra genren. De djupa, klångfulla tonerna af hennes majestätiska stämman samt det kraftfulla och gripande i hennes aktion, ger en obeskriflig effekt åt sådana scener, i hvilka hon har att framställa en stark passion.

Men i hvad genre det än vara må är hon alltid naturlig och undviker omsorgsfullt hvarje öfverdrift.

I sitt spelsätt liknar hon ej någon annan, och synes i allmänhet endast vara hänförd af sina naturliga känslor."

Miss Sedgwick är till längden något öfver medelmåttan och hennes växt är den utmärktaste man vill se. Hennes ansigte är icke reguliert vackert, men intagande genom sitt själfulla uttryck; hon har ljusbrunt hår, blå ögon, skär hy samt fint penslade ögonbryn och särdeles vackra tänder.

Hennes gång är ganska ståtlig och utmärkt lämplig för det lefnadsyrke hon valt.

"Vi hoppas" — tillägger slutligen: "Illustrated London News" — "att hon länge måtte komma att fullfölja detta; och i sådant fall kan det knappast slå fel att hon ju kommer att uppnå den största ryktbarhet, enär hon eger alla de natursgåfvor, genom hvilka en person kan be-

haga och draga hjertan till sig, i förening med en stor talang, mycket allvar och ovanligt god smak."

Ett offentligt bad nära Gamla Delhi.

I sitt bekanta arbete "Sex år i Indien" lemna Colin Mackenzie nedanstående beskrifning af ett offentligt bad, som han kom att se under en vandring mellan Gamla Delhis ruiner.

"Straxt efter det jag passerat en trång väg, blef jag på en gång öfverraskad af att se nedom mig en temligen stor vattenreservoir af vid pass sextio fots fyrkant, omgifven af flera våningar höga hus samt med en hög och bred trappa på den sidan, som låg midtemot mig.

En hel hop folk satt eller stod öfverst å husen till höger, hvilket erljöd en ganska pittoresk anblick genom de mångfärgade dräkterna och den blå himlen samt det gröna löfverket derbortom.

Till min stora förvåning såg jag nu en man sätta händerna ihop öfver hufvudet och derefter från husets högsta topp göra ett språng ned i bassinen. Efter honom kom nu en, nu en annan, än från den ena, än från den andra trampolinen. De hoppade från en höjd af trettio till sextio fot, och innan jag hann hemta mig från min öfverraskning, kom der en ordentlig störtskur af män och gossar ned i vattnet.

När dessa slutligen åter blefvo synliga efter sin dykning, började de simma framåt, sträckande än den ena, än den andra handen så långt framför sig, som de kun-

Ferdinand gick på den venstra, jag på högra sidan af vägen. Mörkret blef med hvarje minut djupare, och endast då en blix slog ned, kunde jag urskilja assessorns gestalt, der han med stor brådska fortsatte sin väg.

Efter en fjerdels timmas förlopp igenkände jag de första husen i byn. I det tredje huset bodde baronen; jag hade noga gifvit akt derpå, för att åter kunna träffa den förtjusande Lina, som helt och hållit bemäktigt sig min själ. Redan samma afton hade jag ämnat rekognoscera terrängen, ifall icke min vänskapstjenst hade hindrat mig.

Till min förskräckelse stannade Ferdinand utanför det tredje huset. Jag fattade posten under en närstående poppel, så att vi blott voro åtskilda af vägens bredd. Blixterne blefvo tätare, och denna omständighet gjorde det möjligt för mig att kunna observera något.

Framför det lilla envåninghuset befann sig en löfsal, genom hvilken man måste gå, för att komma till dörren. Ferdinand försvann i denna löfsal. Med ångslan afvaktade jag nästa blix; ty tanken på Lina dref mitt blod

(Fortsättning pag. 130.)

med sådan envishet gjorde landträdinnans sak till sin, på det han skulle bibehålla hennes ynnest; så stödde jag mig härvid på det antagandet, att den barnlösa enkan var mycket rik och Ferdinand fattig.

För öfrigt betvivlade jag ej, att assessorn till slut skulle gifva med sig. Men hvad skulle väl baronen företaga? Svaret på denna fråga afvaktade jag med den lifligaste spänning.

Vid middagen träffade jag tanten och hennes släkting vid table d'hôte.

— Hvad har du fattat för ett beslut, Ferdinand? — frågade jag honom helt tyst.

— Vi kvarstanna så länge, till dess baronen företar sig något. Förhåller han sig stilla, så är allt afgjort.

Efter måltiden hviskade landträdinnan till mig:

— Betrakta honom i afton; jag tror att han har något i sinnet.

— Hvad ger er anledning till en sådan tro?

— Emedan han vägrar att hålla mig sällskap längre än till klockan nio.

Jag lofvade att uppfylla hennes önskan.

Inemot klockan nio stod jag utanför det hus, der landträdinnan bodde. Genom det upplysta fönstret i hennes rum såg jag Ferdinand, som fattade sin hatt. Fem minuter senare kom han gående utför förstugutrappan.

Aftonen var kall och mörk, då och då blixtrade det; ett åskväder var i anläggande.

Jag ämnade först tilltala assessorn; men för att icke störa honom och tillika få veta hvad han bar i skölden, afstod jag derifrån.

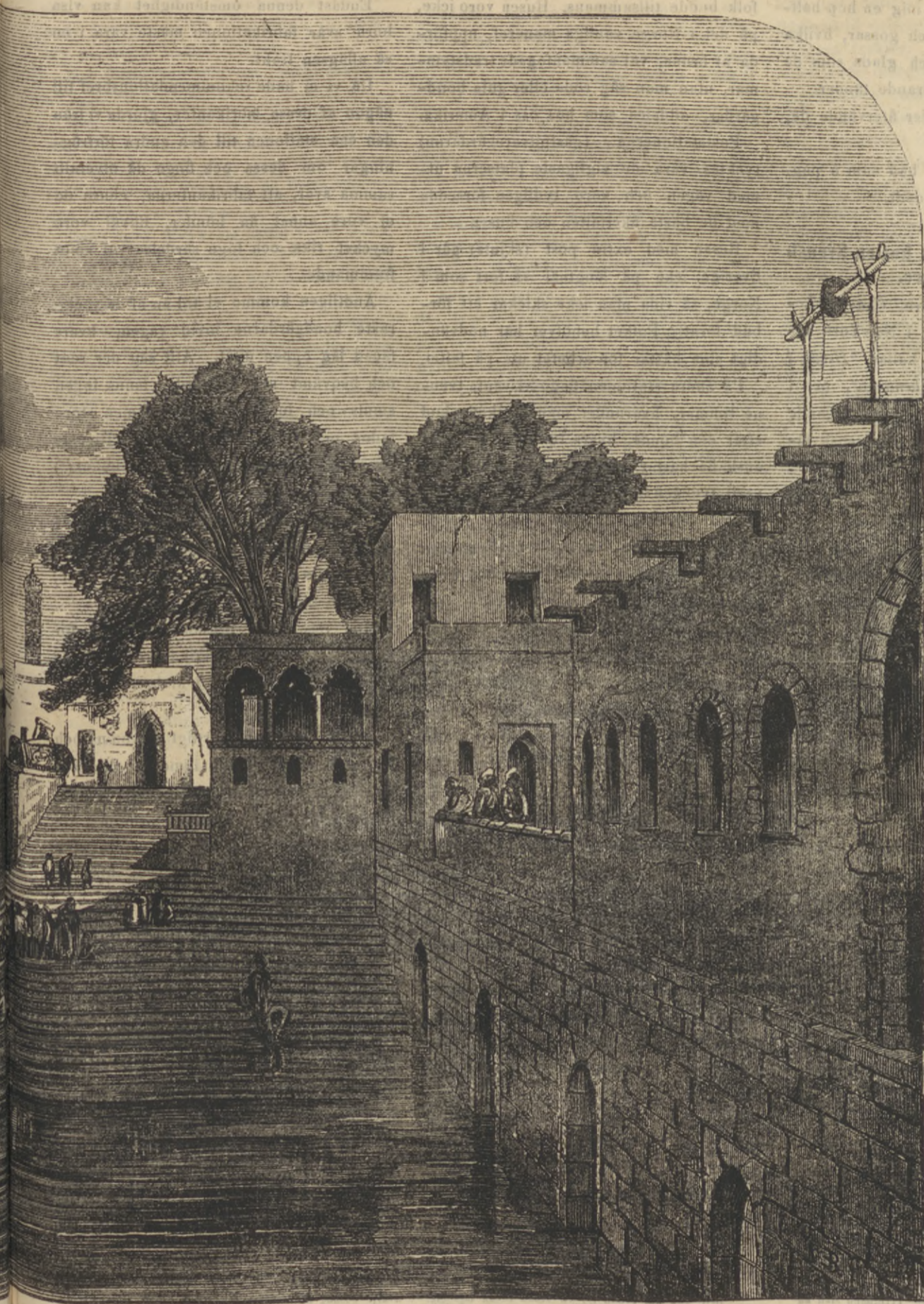
Han kastade sin korta kappa öfver axlarne och skyndade hastigt framåt genom den ödsliga hufvud-alléen. Jag följde honom på så pass långt afstånd, att jag allijemt kunde behålla honom i ögonsigte.

Assessorn tog af jnät den väg, som ledde till byn, der baronen bodde. Det såg alltså ut som om landträdinnans förmodan ej varit ogrundad.

Skulle måhända under estermiddagens lopp ett aftal ha blifvit träffadt emellan dem? Och om så yore — skulle de väl slåss midt i djupa mörkret?

Offentligt be Delhi.

Offentligt be Delhi.

de, och stego derefter uppför trappan samt sprungo rundtomkring till den plats der jag stod. När jag nu vände mig om, såg jag således framför mig en hop halfnakna, drypande män och gossar, hvilka visade sig så lifliga och glada som de förmådde med sina skallrande tänder.

Då de fått några rupier återvände de, fullt belåtna."

Det är ifrågavarande bad som å pag. 128 och 129 finnes afbildadt.

En Amerikaners besök hos en Svensk fabriksägare.

En amerikansk författare, *Charles Loring Brace*, har nyligen i NewYork utgifvit en resebeskrifning, kallad "Besök i de Norska och Svenska hemmen", och i denna förekommer bland annat följande skildring af ett besök hos en Svensk fabriksägare, förmodligen i Boråstrakten.

"En sval Augustimorgon" — heter det der — "anträdde vi resan (från Göteborg) och kommo genom en stenig trakt, der man såg skogsdungar af tall eller björk, och öfver fält, på hvilka det växte hafre, råg och potatis.

Trakten var alldeles sådan som man finner den i våra nyupptagna trakter — många bäckar och sjöar längs utmed vägen och på längre afstånd skogbeklädda höjder. Då och då höjde sig i fjerran på toppen af någon kulle ett hvitt kyrktorn med sin kugelformiga svarta spets.

Landskapet tycktes vara fattigt och ej särdeles folkrikt; och vi foro ibland en

uppåt hufvudet, och pulsarne vid mina tinningar slogo snabbt och hårdt.

Kunde väl Ferdinands besök gälla den älskliga flickan? Var det icke möjligt att han för Lina's skull vägrade att lämna Pyramont?

— Kärleken har större makt än hatet — tänkte jag — och den, som en gång har sett Lina, måste nödvändigt älska henne.

Jag dömdo assessorn efter mig själf, helst jag visste att han var mycket känslig för det täcka könets behag.

Nästa blix låt länge vänta på sig; åtminstone föreföll det mig så i min feberaktiga oro.

Ändtligen genombröt en ihållig, klar åskstråle mörkret, så att jag nu blef skadeslös för min långa väntan. Hela löfsalen blef upplyst, och Lina med sitt Madonna-ansigte stod leende på den höga dörtröskeln, Ferdinand stod något åt sidan och höll batten i hand.

Efter två sekunder var tafflan försvunnen och ett djupt mörker omgaf mig åter. Ett starkt åskslag följde på den blix, som visat mig den betydelsefulla scenen,

lång sträcka utan att se ett enda hus. Likasom i Norge funnos der inga byar, utan blott större bondgårdar, der en hop folk bodde tillsammans. Husen voro icke, på det i Norge vanliga maneret, uppförda af bruna, väl sammanfogade trädstammar, utan man såg röda eller gula bondgårdar, alldeles som hos oss i Amerika.

Poststationerna (gästgäfvaregårdarne) tycktes vara de viktigaste platserna utmed vägen och voro tydligen försedda med de bästa åkerfälten och husen.

Resan med extra post (skjuts) går i Sverige icke på långt när så fort som i Norge, så vida man icke skickar ett förbud förut. Folket behöfver här nödvändigt sina hästar för arbetet ute på fältet.

På andra stationen fingo vi vänta tvenne timmar, hvarunder man skickade bud efter den bonde, hvars tur det nu var att anskaffa hästar. Denne hade synbarligen varit tvungen att taga dessa från arbetet, just under det han körde in hö; ty de måste under hela vägen till nästa station oupphörligen piskas och bearbetas. För allt detta erhöill han af den resande 40 "cents" (omkr. 1 rdr sv. banko) för båda hästarne.

Detta är ett ganska besvärligt och enfaldigt system, hvilket för längesedan borde vara afskaffadt i ett land, der karl och häst äro af något värde.

I närheten af denna station sågo vi de första tecknen till att vi närmade oss fabrikerne, nemligen en lång rad af enbetsvagnar, af hvilka hvar och en var lastad

Jag betvillade nu ej längre att assessorn förekommit mig. På baronen tänkte jag ej vidare; ty endast svart-sjukan uppfyllde min själ.

En häftig vind började plötsligen blåsa och skakade med mycket buller de höga popplarne. Det torra landsvägsdammot flög mig i ögonen, der jag stod och stirrade emot löfsalen. Den lugna qvällen hade på en gång öfvergått till en stormig natt.

Medan ovädret som bäst for fram, sprang jag öfver vägen och höjde mig ned tätt utmed löfsalen, hvars blad rasslade för vinden. Vid hvaroch en af de följande blix-tarne kunde jag öfverse hela platsen och hörde följande samtal:

— Man kan således ej få tala med baronen nu, mitt täcka barn? — frågade Ferdinand.

— Nej, han har redan för en stund sedan lagt sig! — svarade Lina med mjuk, väljudande stämma. — Det är redan sent, och jag ämnade just stänga dörren när ni kom.

— Nåväl, vi kunna då låta baronen sofra i ro. Men

med en eller en och en half bal bomull, som med stort besvär fördes till spinnerierna och fabrikerne.

Endast denna omständighet kan visa huru svår fabrikationen måste vara i en så aflägsen trakt.

Då vi ej hade rekommendationsbref till någon af dessa fabrikanter, gjorde vi från den ena stationen till den andra förfrågningar om dessa och fingo då öfverallt samma svar, att fabrikanterna, ehuru de ej vore annat än bönder, likväl vore mycket rika och toge särdeles väl emot främmande.

Ändtligen kommo vi till en af de vackraste bondgårdarne invid vägen, hvars façad låg öppen ditåt. Allt såg der rent och bekvämt ut; på gården fanns ingen smuts och inga svinkreatur, men stora lador och stall, samt de förträffligaste boningshus, beskuggade af svala bokar(?) och lindar.

Vi gingo genast mot husets dörr, der en välmående man med rödblommiga kinder, hvilken var klädd som en bonde, kom oss till mötes.

Min reskamrat presenterade mig för honom såsom en amerikanare och sade att vi önskade se något af hans fabriksväsen.

Han helsade oss hjertligt välkomna och bad oss stiga in till honom. På hans befallning inbar en flicka der Sherry, Porter och cigarrer. Han gjorde mig åtskilliga frågor angående Amerika, steg derefter upp och fyllde glasen, hvarvid

hvarföre blef ni så förskräckt när jag steg in i löfsalen? Vi se ju hvarandra icke för första gången!

De hade således redan förut träffats, och jag betvillade icke att assessorn begagnat afsigten att söka baronen blott som en förevändning.

— Eller har ni kanske glömt vårt första sammanträffande? — frågade Ferdinand vidare.

— Er röst påminner mig om en ung herre, som för fjorton dagar sedan tilltalade mig i slottsträdgården i D., då jag der med min mor såg fontänen spela.

— Och ni var då nog vänlig att svara på den främmandes fråga.

— Intet annat än hvad höfligheten fordrade min herre!

— Ni sade mig att springbrunnarne vore i gång hvarje onsdag och söndag och att ni aldrig försummade detta vackra skådespel. Jag stannade i D. ända till söndagen.

— Endast för att få se vattenkonsterna?

— Nej, för att ännu en gång få njuta af ert säll-

äfvén vi stego upp samt klingade, under en bugning, med hvarandra.

Värden sade att han beklagligtvis endast hade magasinerade varor att visa oss, emedan arbetet förrättades af närboende familjer samt i hans fabrik, hvilken låg på något afstånd derifrån.

Jag förfrågade mig om beskaffenheten af hans fabrikation:

Han sade mig då att han försåg dem, som spunno i familjerna, med bomull och de väfvande med garn, som de förarbetade åt honom, hvarefter de fingo väfnaden betald per stycke.

Han egde äfvén en andel i ett bomullsspinneri och sysselsatte 1500 spindlar i femton olika socknar och inemot 1200 väfstolar i familjerna.

Bomullen, som importerades af honom, uppgick årligen till 2 å 3000 balar, och hvarje månad hade han att utbetala 3000 dollars (omkr. 11,000 rdr) i arbetslöner.

En väfverska kunde dagligen förtjena vid pass 36 "cents" (ungefär 1 rdr 15 sk.) eller jemnt lika mycket som en ute på fältet sysselsatt arbetare.

Vi gingo härefter att bese hans varulager. Detta låg förvaradt i ett af boningshusen invid gården, och här infann sig landtfolket, för att köpa af honom.

Flera sorters calico fanns här i stora högar — till större delen i de mest bjerta färger, till klädningar och dukar åt bondqvinnorna. Många af dessa tyger voro ganska väl färgade. Blott några få hade blifvit färgade och tryckta i en närbelägen fabrik.

Fabrikanten har, enligt hvad han själf sade, alltid afsättning på sin vara, då han säljer den på tolf månaders kredit. Tygerna kostar per aln 6 å 12 cents (10 1/2 å 21 sk.); vanlig callico 5 cents (omkr.

9 sk.). För dessas väfning betalas 2 cents (3 1/2 sk.) per aln.

Sedan vi här uppehållit oss en lång stund, gingo vi, på värdens begäran, till hans uthusbyggnader.

Ladorna hade icke det norska förbättrade byggnadssättet med en ingång i öfra våningen, utan liknade de gammalmodiga ladorna hos oss. Stallen höllos mycket rena.

Mannen egde 8 eller 10 hästar, af hvilka några voro af ganska god race och kostade från 75 ända till 250 dollars (275 å 916 rdr) stycket.

Den spannmål, han hade i sitt magasin, var mestadels råg och hafre. Han egde en särskild brygga och bagarstuga.

Åkerredskapen var mera lik vår, än den jag sett i Norge. Den enda maschin, jag såg hos honom, var en tröskmaschin, hvilken drogs af hästar. Allt hvad han inhöstar förtäres af hans egen familj.

Omkring klockan nio blefvo vi inbjudna till qvällsvard. Först åto vi då alla på stående fot det s. k. "smörbordet", eller ett stycke bröd med ost och sardeller, hvartill de öfriga drucko ett glas kornbrännvin. Derefter stod hvar och en med hopknäppta händer, för att läsa en tyst bordsbön, vid vars slut man gjorde en liten bugning och sedan satte sig.

Alla rätterna kringburos af en nätt klädd flicka och deribland förekom stekt hare samt ett slags utmärkta kakor (kallade "munkar"), som åtos med sås.

På bordet fanns ej något thé, men väl bier, porter och sherry.

Det enda, som karakteriserade vår värds ställning, var hans arbetsrock samt den omständigheten att hans hustru ej var synlig vid bordet.

Vid måltidens slut stego vi upp, räckte

vår värd handen och tackade honom för maten.

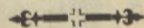
I god tid förde man oss till en vacker sofkkammare; tjenstflickan tog våra stöflor och kläder, för att borsta dem, och vi lade oss derefter i hvar sin lilla goda fjäderbädd och drömde der snart om långt aflägsna trakter.

Följande morgon bjöd man oss kaffe i angränsande rum. Detta var husets salong och danssal med rätt vackra möbler, hvitmålade och förgyllda byråer och ett vid pass sju fot högt hvitmåladt väggur med förgyllda kanter. Der funnos äfvén några rätt vackra små bord, men utan dukar, och golfvet var af simpla bräder.

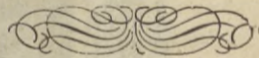
Klockan nio samlades vi i matrummet i nedra våningen, för att äta frukost.

Äfvén i detta rum funnos några vackra möbler af polerad björk och ännu ett stort ur. På bordet hade man väl arbetadt silfver. Golfvet var ej försedt med någon matta; här och der stodo spottlådor, hvilka, på skandinaviskt manér, voro fyllda med granris, och i hvarje rummets hörn fanns en simpel träbänk, af alldeles samma slag som i bierstugor.

Ehuru allt vittnade om vår värds rikedom, hade denne dock i de flesta afseenden bibehållit en bondes enkelhet, och just denna kontrast var högst intressant att se, och den dag vi upplefvat hos honom, skall derföre länge förvaras i ett vänligt minne.

Upplösning på charaden i N:o 16:
Val-rät-tig-het.

skap! Men huru mycket jag än sökte, så fann jag er ändå icke. Äfvén mina förfrågningar i staden voro förgäfvés. — —

— Ni har frågat efter mig i staden?

— Så mycket som jag anständigtvis kunde; men jag måste ändå afresa utan att få se er.

— Men hvad ville ni mig då? — hörde jag Lina fråga, i en något spetsk ton.

Ferdinand tycktes härvid råka i förlägenhet.

— Hvad jag ville er? — upprepade han mycket långsamt.

— Ja, jag trodde att när man söker en person, så har man någon afsigt dermed.

— Jag var lidigt intresserad af att närmare lära känna er.

— Ack min Gud, jag, som är en så obetydlig och fattig flicka!

— Jag kan ej beskrifva er min glada öfverraskning, då jag i förgår mötte er i alléen. Tillåter ni mig, att jag under ert vistande i Pymont — —

— Min herre, ovädret tilltager — det börjar regna — min tant, som redan är i sin kammare, ropar också på mig — om ni vill tala vid baronen, så träffar ni honom helt säkert i spelsalongen, klockan tio i morgon förmiddag — jag kan ej stanna här längre — god natt!

Dörren slogs igen. Straxt derpå hörde jag att rigeln blef förskjutet. En centnertyngd hade fallit från mitt bröst. Efter hvad jag hört, kunde jag antaga att Ferdinand ej gjort något insteg hos den förtjusande Lina. Jag kvarstannade lyssnande i min förra ställning, för att ej blifva förrådd.

— Flickan är en engel! — mumlade Ferdinand. — Jag lemnar icke Pymont utan att ha skaffat mig tillfälle till närmare bekantskap! Bodde icke bara den fördömde baronen i det här huset, så skulle jag bedja min tant åtaga sig saken.

Assessorn lemnade löfsalen och skyndade tillbaka till Pymont, oaktadt en riktig syndaflod störtade ned från den molnhöjda himlen. Jag var lätt klädd, utan kappa

— och för att skydda mig mot ovädret sprang jag in i den täta löfsalen och ställde mig invid dörren. Den plats gaf mig skydd och jag beslöt att dröja der, medan ovädret gick öfver.

Jag befann mig nu i en ställning, som gaf mig tillräcklig anledning till eftertanke. Baronen, Lina, tanten, assessorn — alla passerade revy för min själ, som uttömde sig i planer, beslut och omdömen.

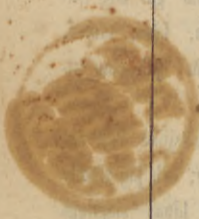
Jag påminner mig ännu tydligt att svartsjuka mot assessorn var den starkaste känslan inom mig; och jag gladda mig åt den slump, som fört baronen till Linas släktningars hus och derigenom gjort det svårare för assessorn att närma sig henne.

Att jag älskade Lina hade jag nu blifvit fullt förvissad om; men äfvén Ferdinand, min ungdomsvän, älskade henne, och han hade sett henne före mig. Hans ord, "flickan är en engel," ljödo ännu alltjemnt för mitt öra.

(Forts.)

Araber med sina kameler.

Härmed följer Romanbihaget: "Syskonen," pag. 57—60, samt början af "Theodora," pag. 1—4.
 Nästa N:o utgifves Söndagen den 2 Maj.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.